

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa

Jansen, Leonard

Coloniæ Agrippinæ, 1725

Casus C. De obligatione sigilli Sacramentalis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39911

CASUS C.

De obligatione Sigilli Sacramentalis.

N Erius angitur: 1. An sigillum frangat, si dicat: Titium non animo poenitendi, sed confabulandi, Confessarium convitiandi, vel ad crimen inducendi, &c. Confessionale accessisse. 2. An Confessarius furtus, interpretes, astantes, consultus, legens confessionem scriptam, &c. 3. An sigillum obliget omni casu. 4. Quale sit peccatum sigillum infringere. 5. An liceat uti scientia confessionis; an de ea loqui sine expressa licentia; quid si id faciat ipse poenitens. 6. Quid si in genere dicat, se in tali urbe vel Monasterio audivisse talia peccata. 7. Quid si dicat, Titium sibi peccatum publicum esse confessum, vel unum veniale, aut aliunde habeas peccati notitiam. 8. Quid de defectu naturali, vel re indifferente ex confessione cognita. 9. Quid si dicat se imposuisse magnam poenitentiam, vel sine absolutione dimisisse; quid si neget schedam. 10. Quid si unus complex neget, alter fateatur delictum. 11. An Confessarius possit uti scientia confessionis cum suspitione complicum. 12. An circa personam poenitentis negando votum. 13. Removendo occasiones peccandi vel nocendi. 14. Quid si Confessarius ex confessione sciat, se a poenitente sollicitandum. 15. Quid si Confessarius super delicto interrogetur? Pro Resolutur.

QUÆR. I. Quid sit sigillum, & qualiter obliget? 11.

RE. I. Sigillum Sacramentale est obligatio servandi secreto omnia ea, quæ in ordine ad Confessionem Sacramentalem sunt manifestata, eamque redderent odiosam, sive quis ea sciat immediate per se, vel per alium, aut quomodocunque. Est regula communis & certa. Illa autem manifestantur in ordine ad confessionem Sacramentalem, quæ vel aperiuntur in ipsa confessione animo percipiendi absolutionem, vel aperiuntur cuicumque etiam Laico in ordine ad habendum consilium pro facienda confessione, quamvis forte absolutio vel confessio non sequatur, sive ea, quæ aperiuntur, sint peccata propria, sive aliena cum suis connexa, sive vota aut defectus naturales, quorum revelatio confessionem redderet odiosam. Quod si quis sine serâ intentione recipiendi Sacramentum, v.g. animo confabulandi cum Confessario, vel eum convitiandi, ad malum sollicitandi, vel furandi, aut beneficium impetrandi, vel poenam effugiendi confiteatur, vel delictum aperiat, quamvis aperiens dicat se illud committere sub sigillo Sacramentali, & alter dicat, se illud sic suscipere, tamen non obligat nisi sub sigillo naturali, quod ex iustis causis sæpè manifestari potest & de-

2. & debet, ut dixi *Casu 36. à n. 19.* Hinc sigillo per se primò obligatur Confessarius etiam fictus, interpret, Superior pro licentia absolvendi requisitus, consultus super peccato vel statu pœnitentis in ordine ad confessionem, legens confessionem scriptam sive casu sive studio, adstantes, sive casu, sive ex industria aliquid audientes, item ii, quibus Confessarius aliquid sine licentia pœnitentis revelat, nisi pœnitens aliquem nolit obligari, sola enim & unica causa à sigillo excusans est consensus pœnitentis. *Dices*: Qui percutit Clericum etiam consentientem, peccat & incurrit excommunicationem, quia talis percussio non tantum prohibita est in favorem Clerici, sed etiam in reverentiam totius Status clericalis: atqui revelare peccata confessa etiam prohibita est non tantum in favorem pœnitentis, sed & in reverentiam Sacramenti: ergo ejusmodi revelatio nequidem licita erit cum licentia pœnitentis. *R.* N. consequentiam, sicut sigillum epistolarum quamvis sit in bonum-communitatis, & de jure gentium à scribente potest remitti, quia hoc ipso, quòd dat licentiam, non amplius manet sigillum, seu res secretò commissa, sic & sigillum Sacramentale non manet post datam licentiam; Clericus autem manet clericus, etsi in percussione consentiat, ideoque non obstante ipsius consensu fit injuria statui clericali. 2. Obligatio sigilli est strictissima, & oritur tum ex jure naturæ, tum ex voluntate Christi volentis, ut nullo casu etiam pro salvando toto mundo sigillum in-

fringere liceat, quia semper urget reverentia Sacramenti, quod valde fieret odiosum, si vel in uno casu dicta confessionis revelare liceret, & pœnitens meritò timeret, ne fortè hic & nunc adesset causa revelandi, itaque in casu necessitatis, quando revelatio criminis necessaria est ad avertenda damna seditionis, persecutionis, cædium, &c. ipse pœnitens urgendus est, ut, si adhuc possit, per se vel per alium imminens periculum avertat, aut Confessario loquendi facultatem concedat, quia ad hoc ex charitate obligatur, alioquin indignus est absolutione. 3. Fractio sigilli duplicem habet malitiam, unam 4. contra reverentiam Sacramenti, & hæc semper est mortalis, etiamsi reveletur solum peccatum veniale, quia Sacramentum redditur per hoc valde odiosum, quæ est gravissima irreverentia in ejus authorem: deinde habet malitiam injustitiæ contra tacitum pactum, quod est inter Confessarium & pœnitentem, qui peccata sua detegit sub tacita conditione, ea nullo casu revelandi; hæc malitia potest esse gravis vel levis, prout gravis vel levis infamia, vel aliud grave vel leve incommodum ex fracto sigillo pœnitenti oriri potest, *Laym. Eug. d. 13. n. 117. Dian. p. 7. l. 5. R. 8.*

5. QUÆR. II. Quid de usu scientiæ confessionalis & aliis pro praxi hinc resolvendis?

R. Tenenda esse sequentia: 1. Nullo casu, in quo confessio fieret meritò odiosa, licet uti scientia confessionis, aut quidquam revelare directè vel indirectè, dando scilicet occasionem,

T 3 tale

tale quid de pœnitente prudenter suspicandi, imò nequidem cum ipso pœnitenti licet extra confessionem de confessis loqui sine expressâ ejus licentia. Dico, *extra confessionem*; nam intra confessionem potest probabilius Confessarius loqui de iis, quæ faciunt ad necessariam ejus directionem, sicque habet communis praxis; & certè cur suademus pœnitenti eundem servare Confessarium, si respectivè ad ipsum Confessarius non posset uti scientiâ priorum confessionum? Multò magis potest loqui ipse pœnitens de iis, quæ dixit ipse vel audivit à Confessario, quia sigilli obligatio est in favorem pœnitentis, cui potest ipse renuntiare; nisi fortè dicta Confessarii cederent in ejus derisionem, tunc enim jure naturæ tenetur ea tacere. 2. Sacerdos in genere dicens, se in confessione audivisse hæc vel illa crimina, v. g. prodicionem, seditionem, eaque foveri in hac civitate, &c. per se loquendo non frangit sigillum, nisi ex circumstantiis fiat occasio tale peccatum prudenter suspicandi de determinata persona, quod quia quandoque fieri potest, ejusmodi locutiones ordinariè erunt periculosæ & scandalosæ, si quis verò de parva aliqua Communitate, v. g. de Monasterio dicat, ibi committi multa reservata, vel peccata carnis, frangit sigillum, & Monasterio gravissimè detrahit, redditque confessionem odiosam. 3. Quamvis sit publicum, Titium esse proditorem, si tamen dicas, Titium proditorem tibi esse confessum, peccas contra sigillum;

idem est, si dicas, Titium tibi esse confessum multa mortalia, vel multa venialia, vel unum determinatè veniale, v. g. mendacium, non autem si dicas in genere, tibi esse confessum, vel confessum esse venialia; ratio est, quia aliunde constat necessarium esse saltem confiteri aliqua venialia, non autem necessarium est hoc determinatum veniale vel mortale, ideoque hæc cadunt sub sigillo. 4. Si habeas aliunde notitiam peccati, potes quidem ex hac notitia de alterius peccato loqui, sed cave, ne des scandalum, vel rem ob scientiam confessionis confidentius affirmes. 5. Si ex confessione intelligas, pœnitentem esse spurium, ignobilem, natum ex parentibus Judæis, esse stupidum, esse Religiosum, militem, uxoratum, aut voto astrictum, &c. teneris in his omnibus sigillo, nisi aliunde ita essent publica, ut certum videatur, pœnitentem non ægrè laturum eorum revelationem; ratio est, quia aliàs eorum revelatio redderet Sacramentum odiosum. 6. Peccat, qui dicit, se pœnitenti gravem pœnitentiam injunxisse, quia æquivalenter dicit, eum fuisse reum gravis culpæ; item peccat contra sigillum, qui dicit, se Titium Sacramentaliter confessum dimisisse sine absolutione, quia facit eum suspectum de indispositione. Sed quid si pœnitens sine absolutione dimissus in Paschate petat testimonium confessionis? *re. Cont. Bonac. Lug. Sponer n. 840.* probabilius non posse negari, maxime si petat publicè, v. g. in confessionali, quia ejusmodi testi-

testimonium aliis dare & ipsi negare est exercitè dicere, ipsum non esse absolutum ob indispositionem, ideòque frangeretur sigillum; nec mentitur Confessarius, quia non testatur eum esse absolutum, sed confessum

10. 7. Si complex fateatur delictum, alter autem neget, negans juxta *Tamb.* est absolvendus; sed si certò credatur indispositus, datà Cruce dimitatur, vel cautè moneatur de integritate confessionis, ita tamen ut suspicari non possit, Confessarium uti scientià haustà ex confessione alterius complicitis, sic enim frangeretur sigillum, ut habet communis. Sed quid, si Cajus confiteatur, se cum Titio & aliis constituisse res Confessarii furari, vel eum de nocte occidere, an possit Confessarius sine licentia pœnitentis (qui eam utique sub mortali dare tenetur) res suas abscondere, fugere, aut aliter sibi præcavere, non obstante quòd Caji complices rationabiliter suspicentur eum uti notitià confessionis? Affirmant probabiliter *Coning*, *Bonac.* sed magis consequenter negat *Scorus*, *Suar.* & alii. Ratio est, quia dans aliis occasionem prudenter suspicandi determinatè peccatum confessum est frangere sigillum, & factò revelare alterius peccatum; sed talis occasio suspicionis hìc datur, ut supponitur: ergo. §. Nunc certum videtur ob
11. *Decretum Clem. VIII. de anno 1593. 26. Maji*, aliorumque Pontificum, Confessarium non posse uti scientia confessionis etiam circa personam

pœnitentis in iis, quæ cedunt in ejus incommodum, ideòque redderent confessionem meritò odiosam, quamvis nec pœnitens nec ullus alius advertat, hoc fieri ex scientia confessionis, ut si Confessarius ob peccata confessà vellet pœnitenti studiosius invigilare, ut in peccato deprehendatur, suffragium in electione denegare, ab officio vel loco, in quo peccavit, amovere, se illi ostendere severtiorem, ei ut antea non succurrere, domo expellere, Communionem negare, nolle ejus matrimonio assistere, &c. *Lug. Dian. Stotz. n. 251.* Si verò pœnitenti nullum inde oriatur incommodum, non frangitur sigillum, quia tunc nec revelatur peccatum, nec confessio fit odiosa, *Steph. à S. Paulo hìc n. 219.* Hinc si Confessarius ex confessione novit, in aliqua Congregatione esse periculum seductionis, aut strui insidias Principi, potest juxta *D. Thom.* & alios Superiorem Congregationis & Principem monere, ut diligenter invigilent, ita tamen ut nec pœnitenti nec alteri fiat rationalis suspicio, quòd hæc fiant ex scientia confessionis. Dixi, circa personam pœnitentis, nam *Tamb. Sporer n. 873.* & plures alii non improbabiler dicunt, Confessarium posse uti scientià confessionis circa gubernationem sui, seu circa res suas & vitam melius custodiendam, v. g. claudere fenestram, per quam pœnitens vult furari, cavere viam, in qua struuntur insidiæ, effundere vinum veneno infectum, negare gladium, qui petitur ad se occidendum; rationem dant, quòd

13.

quodd nec peccatum nec confessio peccati ulli manifestetur, sed tantum permittatur, ut pœnitens, qui antea utrumque scivit, de usu scientiæ confessionalis suspicetur, nec propterea confessio sit odiosa, quia tantum removeretur occasio peccati, quod potius beneficium censeretur debet quam incommodum; oppositum tamen est probabilius cum *Scoto dist. 21. q. 3. ar. 2. Quia scitum ex confessione est quasi nescitum*, inquit *D. Thom. in Suppl. q. 11. art. 1. ad 1.* ideoque scientiâ confessionis nunquam licet uti in odium confessionis & gravamen pœnitentis; claudere autem cistam volenti furari est in odium confessionis & pœnitentis gravamen; si enim occultè votum negare pœnitenti indigno est in ejus gravamen, ideoque illicitum, (quamvis ille nec alius advertat hoc fieri ex scientiâ confessionis) ut certum est ex declaratione Pontificum, cur non claudere cistam vel januam pœnitenti advertenti hoc fieri occasione factæ confessionis? Accedit, quod nequidem cum ipso pœnitente sine ejus licentiâ extra confessionem de peccatis confessis loqui liceat; ergo

nec poterunt dari signa notitiæ Sacramentalis, claudendo cistam, quia hoc est loqui in facto. 9. Quid si Confessarius aliquoties à Titia fuerit sollicitatus ad peccatum, an iterum ad eam sub prætextu morbi vocatus teneatur eam accedere? R. Non teneri; quia si pœnitens in confessione sollicitavit, confessio non fuit Sacramentalis, ut dixi *n. 1.* ideoque obligationem sigilli non inducit; si verò seridè confessa tibi malam voluntatem aperuit, debes confisus gratiæ Divinæ eam accedere, aliàs alii de pœnitente malè suspicarentur. 10. Confessarius interrogatus de pœnitentis delicto, potest & debet, si ita opus est, illud negare etiam cum juramento, quia hoc non est mentiri aut falsò jurare, sed dicere se non scire alterius delictum scientia humana & communicabili, quod est verum. Pœna Confessarii frangentis sigillum est ex *c. omnis utriusque sexus*, de pœn. depositio à Sacerdotio, & detrusio in arctum Monasterium; quæ tamen pœna non est lata, sed ferendæ sententiæ.

